

СОНЯ ХАЙС ХАНИ И ХАНИ

Превод от немски: Величка Стефанова, 2014

chitanka.info

„Мили Боже, помогни ми! Моля ти се, моля ти се, моля ти се, мили Боже, направи така, че да ме покажат по телевизията, много ти се моля! И още, мили Боже, направи така, че всички да ме видят и да кажат, че съм страхотна, и направи така, че да ме поканят и в други телевизионни предавания. И нека никоой повече да не умира от глад. В името на Отца и Сина, и Светия дух, амин.“ Молах се мислено, със стиснати под чина ръце, чак връхчетата на пръстите ми бяха алени от стискане. Когато свърших, се прекръстих незабележимо върху бедрото си, без нито за секунда да изпускам от поглед екипа на кастинга, който стоеше отпред до дъската и съсредоточено ни разглеждаше.

Сигурна в победата си, моята съседка по чин Лаура Вебер гледаше към дъската с искрящите си сини очи с дълги мигли, увиваше една от русите си къдрици около показалеца и с целия си вид ми напомняше, че нямам никакви шансове, освен ако Бог не реши да ми помогне. Моята коса беше къса и права като стрък праз, бях прекалено висока и слаба, заради което седях почти на гърба си, толкова ниско се бях свлякла, за да не стърча прекалено до Лаура Вебер. Съучениците ми ме наричаха „хлебна коричка“ или „солета“. Още преди да напусна детската градина бяха престанали да ме определят като „сладка“, защото лицето ми отрано бе загубило детските си черти.

В предаването, което щеше да направи прочут един от нас, деца описваха понятия, които видни личности трябваше да отгатват. Съучениците ми бяха гледали често предаването, докато в нашето семейство нямаше телевизор. След като прегърнаха биологично — динамичния принцип на хранене, родителите ми сами си месеха и печеха хляба, основаха дружество на привържениците на Деметра^[1] и група за снабдяване с биологично чисто мляко — и махнаха телевизора от хола. Смятаха го за също толкова вреден, колкото бялото брашно и третираните с химикали хранителни продукти.

Из класната стая се разнесе шушукане, когато телевизионният екип избра мен. Разтреперана, се надигнах от чина и се насочих към дъската, а всички погледи бяха вперени в тила ми. Не знам дали някога по-късно в живота си съм била толкова доволна, както в този миг. Благодарих на Господ и мислено се прекръстих.

Всяка сряда в продължение на цяла година двете с майка ми, изпълнени с надежда, ходехме в осемнайсет часа у съседите, семейство Кочиоло, залепвахме се за дивана им от изкуствена кожа и гледахме предаването по техния огромен лампов телевизор, имитация на черешово дърво. И всяка сряда в продължение на цяла година двете с майка ми, хванати ръка за ръка, се прибирахме вкъщи след края на предаването, преливащи от разочарование. Понякога плачех, дори телефонните обаждания в телевизията не ни помагаша да разберем кога най-после ще ме покажат.

Шестнайсет месеца по-късно, малко след десетия ми рожден ден, най-сетне ме обявиха: „Осемгодишната Йохана Грюн от Мюнхен ще ни обясни следващото понятие“, изрече водещият, който имаше прическа на сърфист. От вълнение впих пръсти в ръката на майка ми. Една бивша скиорка в напреднала възраст, създателка на собствена марка спортно облекло, трябваше да отгатне това, което описвах. Седяхме със зяпнали уста пред апарата и гледахме как моето детинско изображение обяснява плахо, но умно за какво става въпрос. Скиорката, чиято фамилия беше двойна, с тире, натисна червеното светещо копче още на четвъртата ми дума. Надявахме се да сбърка отговора, снимката с моето лице се смали и отиде на заден план. Но водещият не я остави да се мъчи: „Правилен отговор, трийсет точки“, каза той и всичко свърши. Моята телевизионна слава продължи точно четири секунди и половина.

През следващите седмици с майка ми питахме всеки, когото срещнехме, и всеки, когото познавахме, какво ще каже за участието ми по телевизията, но явно никому не бях направила впечатление. Нито съучениците ми, нито съседите, приятелите на родителите ми, познати, роднини — никой не ме беше гледал.

Няколко месеца след участието ми все пак получих писмо от момиче, което носеше същото име. Йохана Грюн от Мартинсрийд, предградие на Мюнхен, беше почти на десет години и имаше желание да се запознае с мен. Единствено тя ме беше забелязала, за което ѝ бях безкрайно благодарна.

На път за Мартинсрийд с нашата шумна кола — ванилен на цвят „Опел Кадет“ комби — прекосихме обширна ничия земя. Сиви, високи жилищни комплекси с балкони, гледащи към аутобана, монотонни, плоски ниви с рапица се простираха между магазинни халета за

мебели и килими, строителни материали и стоки на едро. Започнах да нервнича, казах си, че животът на моята адашка сигурно е белязан от тази грозота, а може и самата тя да не изглежда особено добре. Но щом прекосихме границата на предградието, сградите станаха по-малки, а цветовете — по-приятливи. Паркингът на обособеното селище беше пълен с шарени нови коли, крехките млади фиданки цъфтяха, а бетонните пътечки се виеха елегантно. От сенчестите холове над балконите на триетажните къщи се носеше музика, тракаха прибори. Пред мен се разкри нов, непознат свят, който ми хареса. Триетажните сгради с цвят на жълтък бяха простички, с изчистени форми, но имаха вити метални парапети, геометрични стъклени елементи и триъгълен метален декор в актуалните ярки цветове, а по външните стени се катереше клематис^[2].

Щом влязохме в жилището на другото семейство Грюн, направо се шашнах от кристалночистия аромат, излъчван от теракотения под и от модерните мебели. Имаше черни дизайнерски стъклени масички и рафтове, по които бяха натрупани списания и сувенири от цял свят, халогенни лампи и даже вентилатор на тавана. Родителите на Йохана имаха спортни, здрави тела и бяха облечени с висококачествени дрехи за свободното време в пастелни цветове, които подчертаваха загорялата им от слънцето кожа. Бащата имаше малко коремче, което издаваше склонност към купоните с барбекю на моравата. Поздравиха ни с широки усмивки, които разкриваха целите им венци, и очевидно се стараеха много, сякаш ги гризеше съвестта. Не успяха да скрият обаче, че са очаквали нещо друго от семейството на една кандидатка за телевизионна слава. При това бяхме положили толкова усилия с облеклото. Родителите ми бяха облечени простичко, но стилно. Аз носех светлосините си тесни джинси и към тях — матроска фланелка на сини и бели райета. Майка ми я купи специално от един магазин в Швабинг^[3] и аз много се гордеех с нея, беше толкова скъпа. Бях обуздала с множество шноли късата си коса, която оставях да израсте, а ноктите си бях изрисувала с лилав флумастер. Но другата Йохана, която излезе бавно от детската стая, изглеждаше къде-къде по-добре. Беше с лъскави сандали, лачена диадема на точки и къса памучна рокличка — бяла, на розови цветчета, с кръстосани ивички плат на гърба, които подчертаваха красивите ѝ, силно загорели рамене.

Семейство Грюн играеха тенис и току-що се бяха завърнали от отпуск, обясниха те, когато изказахме възхищение от тена им.

— И къде бяхте? — попита баща ми.

— В Турция, в клуб „Робинзон“.

— Клуб „Робинзон“ сигурно е нещо, свързано с приключенията? — попита майка ми. Семейство Грюн бе озадачено.

— Не, това е страхотна верига от ваканционни клубове. Горещо ви я препоръчваме.

— Така де, ама пак от сорта на приключенията?

— Не, защо?

— Помислих си заради „Робинзон“ и Робинзон Крузо.

Не, било нещо като клуб „Мед“^[4], не можело майка ми да не го знае. Тя кимна, макар да не ми се вярваше, че е чувала някога за него. Семейство Грюн продължаваха да се усмихват и изглеждаха, сякаш разговарят с група туземци, които са срещнали по време на излет из Анадола с минибус.

То и аз не бях чувала за клуб „Робинзон“, но клуб „Мед“ го знаех. А тенисът и клубните ваканции за мен бяха нещо фантастично и в същото време недостижимо. Веднъж в годината ходехме до Австрия, край някакво езеро, и отсядахме в къщата на един познат, където живеехме безплатно. Често валеше. По-рано не ми беше правило впечатление, че това, което имам, не е достатъчно. Преди пътуванията ни до Австрия се радвах дори на детската ваканционна карта, предоставена от градската управа на Мюнхен. Прекарвах прекрасни следобеди на къпалнята, в зоологическата градина и по други градски съоръжения. Но виждането ми за нещата се промени, откакто съучениците ми започнаха да ходят на далечни пътешествия и после разказваха за ваканциите си в Кицбюел^[5] или във Франция.

Във всеки случай господин Грюн явно печелеше доста повече от баща ми, който от петнайсет години не беше получавал повишение на заплатата в издателството за учебници, където се трудеше. А може би Грюнови не харчеха всичките си пари за храна, както правеха моите родители. Господин Грюн търгуваше със санитарни артикули и санитарни инсталации за ресторанти и хотели и работеше от дома си. Жилището им в новопостроената сграда беше собствено — новина, която родителите ми посрещнаха с израз на възхищение.

Докато родителите ни си проправяха пътя през един следобед без каквито и да било допирни точки, аз опознавах Йохана и нейните богатства. Тя притежаваше колекция от гуми за триене, която надминаваше всичко, което бях виждала до момента. Имаше и персонален компютър „Комодоре Амига“, на който можеше да играе всевъзможни игри. Не откъсвах поглед от нея. Беше толкова красива с шоколадовата си лъскава коса, с тъмнокафявите кръгли очи и модната подстрижка на уж небрежни кичури. Самоуверена и елегантна. Говореше тихо, което придаваше значимост на всяко нейно изречение. Не вървеше да ѝ отговарям с моя писклив глас, затова се нагодих към тона ѝ и в крайна сметка започнах да говоря по-тихо и от нея.

— Ама нямаш гума за триене с формата на торта с черешка отгоре, нали? — прошепнах, сякаш споделях огромна тайна.

— Не, за съжаление.

— Имам две, ще ти подаря едната — промълвих аз. Всъщност имах само една, но толкова исках да притежавам нещо, което тя няма, при това — двойно.

— И твоите родители ли ти ходят по нервите? — попитах тихо.

— Не, всъщност са окей.

— Моите също. Тотално окей — отвърнах.

— Искам да кажа, че и моите не са върхът, но са си окей.

— И с моите е така... Тук е супер готино според мен. Тотално различно от там, където живея — рекох аз.

Завиждах на Йохана за това, че живее в Мартинсрийд, и в същото време се сърдех на Господ, че не можех и аз да живея там.

— Жилището ви е върхът, също кварталът и изобщо всичко — повторих.

Никога преди не бях произнасяла думата „върхът“, но от този момент тя се превърна в неделима съставна част на моя речник. Едва ли имаше нещо позитивно, което да не е „върхът“. Нищо вече не беше добро, красиво, супер, готино, жестоко, страхотно или щуро. От този миг думата „лайно“ не съществуваше, защото Йохана казваше „дрисък“.

След няколко месеца преминах в ново училище, адашката ми пък постъпи в прогимназията, а по-късно щеше да отиде в реалката.

Виждах я само един-два пъти в месеца, Мартинсрийд беше твърде далече, а родителите ни така и не успяха да си станат симпатични. Винаги започвах да се готвя за срещите ни седмица по-рано. Подбирах нещата, които да покажа на Йохана, умувах какво ще си говоря с нея и измислях малки подаръчета, които да ѝ дам. Наближеше ли денят на срещата ни, часове наред си блъсках главата какво да облека и как да си направя косата.

Веднъж Грюнови ме заведоха на Олимпийския стадион на попконцерт на „А-ха“ — любимия състав на Йохана, аз също го обожавах, понеже тя ми беше разказвала за него. Харесвахме още Брос, Блек и Рик Астли^[6]. Родителите ѝ обещаха да ни заведат и на техните концерти. Когато Йохана ми гостуваше, често си правехме скривалище под стълбите, които водеха към пералното помещение в задния ни двор. Седяхме там с часове и пеехме песните на „А-ха“, макар че почти не разбирахме английски. Понякога четяхме на глас извадки от дневниците си и често говорехме за секс. Йохана знаеше вече доста неща. Например че ако духаш на пишка, няма да забременееш. И че можеш да си пъкнеш езика в нечие ухо. Мен ме бяха просветили отрано, но тези подробности ми бяха неизвестни.

После Йохана се влюби. Той се казваше Тоби и беше две години по-голям от нас. Когато тя ми описваше русите му коси и яркозелените му очи, аз си представях хитрите очи на котка, а не приятната усмивка на тийнейджъра, който би направил Йохана щастлива. Страхът да не я загубя, първото ми силно чувство на ревност, нарастваше с всяка дума, която тя изричаше за него и за преживяванията си. Панически разсъждавах, че ако тръгне с Тоби, Йохана няма да има време за мен и колко празен щеше да е тогава животът ми. Аз още не се бях влюбвала, представа си нямах какво е чувството, но предполагах, че е нещо много голямо и може да разруши всичко друго, включително приятелството.

Обръцах се към Господ, който винаги досега ми беше надеждна опора. Той ми уреди както джинсите „Ливайс“, така и възможността да замина с Йохана и родителите ѝ на клубна ваканция в Южна Италия. Молех Господ този Тоби да бъде сполетян от тежко акне, да се влюби в друга, дори да се държи лошо с Йохана или да се премести някъде

далече, в друг град. Умолявах го да направи така, че после аз да утешавам Йохана.

Но Господ ме изостави, въпреки че в замяна му предложих всички неща, с които се бях сдобила през последната година. Даже новия си уокмен. През следващите две седмици по лицето на Тоби не изби нито една пъпка, а Йохана дори веднъж отиде на среща с него. Ето защо реших и аз да си потърся някое момче за влюбване. Избрах Симон, който седеше два чина пред мен. Беше хубавичък, макар и не рус, затова пък имаше средно дълга кестенява коса. След като го избрах, всичко тръгна от само себе си. Всеки ден го харесвах все повече и повече. Но още не правех опити за сближаване. Като начало ми стигаше, че съм влюбена, макар понякога да изпитвах съмнения дали това беше истинската любов.

По цели ноци водех вътрешни диалози, в които репетирах какво ще разправам на Йохана за Симон. Трябваше да ѝ опиша тъмносивите му очи, небрежната му походка и сочните устни. Красивият му нос, маратонките му и още, че прекарва ваканцията си в Корсика и в Цермат^[7]. Гръмкият му мръснишки смях и слабите му оценки, които го правеха да изглежда голям пич. Представях си как ги запознавам. Как се гордея и с двамата и как всички ми се възхищават, задето се обграждам с хора, които са върхът. Фантазирах си как тримата се разхождаме из квартала на Йохана или как водим Симон в нашето скривалище. Как заедно си правим върховни телефонни майтапи и как тримата, ръка за ръка, гледаме телевизия.

С цял роман в главата и със сак, пълен с дрехи, пристигнах следващия път, за да пренощувам у Йохана. Бях облечена с тесните розови джинси, които ми стягаха на бедрата, защото през последните месеци наддадох някое и друго килце, и с блузката с апликация от лъскави камъчета, които леко скриваха бюста ми, от който се срамувах мъничко. Към всичко това — тюркоазени еспадрили. Ядохме багети с кетчуп, седяхме докъм полунощ и гледахме телевизионното състезание „Да се обзаложим ли, че...?“. Но аз през цялото време бях напрегната, защото още не бях разказала на Йохана за моята любов.

Щом си легнахме в тесния ѝ креват, думите сами се изстреляха от устата ми. Стараех се да говоря тихо, както правех винаги в нейно

присъствие, а междуременно и когато не бях с нея. Говорех толкова бързо, че думите ми се застъпваха, и дишах шумно.

— Докосвала ли си се вече до кожата му? — попита тя.

— Не.

— Имам предвид ей така, както си минаваш покрай него и да го погалиш, нещо такова.

— Не.

— Много ми се иска да докосна кожата на Тоби.

— И аз тази на Симон. А би ли се целувала?

— Много ясно. Хубаво би било.

— И на мен ми се иска да се целувам.

— Може би никога няма да се целуваме. Това ще е ужасно. Мисля, че тогава бих се самоубила.

— И аз, и аз.

Известно време обсъждахме как ще се самоубием и си фантазирахме какво ли ще е, ако се целуваме с много мъже, дори ако спим с тях.

— Но дотогава има много време — рече Йохана.

— Не говори така, не е чак толкова много — отвърнах. — Аз даже имам срамни косми.

— Аз имам само две косъмчета, изглеждат смешно.

— Покажи ми.

— Не — плахо ме погледна Йохана.

— Хайде де, и аз ще ти покажа моите.

Смъкнах си впитите джинси и белите гащички и изложих на показ петдесетината си срамни косми.

— Някак странно, а? — отбеляза тя, докато ги разглеждаше, сякаш бяха някакво рядко насекомо.

— Сега ти ми покажи твоите — настоях.

Тя поруменя, все още се опъваше, но накрая се съгласи. Не видях никакви косъмчета, затова се приближих по-плътно.

— Ей там, по-надолу — насочи ме тя.

Озовах се толкова близо до срамните ѝ части, че усетих миризмата на пролетен душгел и на гола кожа, на която не ѝ е позволено да диша. Миризма, която не познавах дори от самата себе си.

— Вярно, че изглеждат смешно, понеже са толкова малко — изрекох, леко замаяна.

Единичните косъмчета сякаш извираха направо от вагината ѝ, но кой знае защо изобщо не се погнусих.

— Хммм, и аз така, смятам.

Йохана май леко ми завидя за сравнително обилното окосмяване в срамната област.

— Имам и цици — изтърсих предизвикателно, макар никога, преди да не се бях гордяла с гърдите си.

— Е, ама са малки — каза тя.

— Напротив, вече са доста големи.

— Я покажи!

Вдигнахме нагоре тениските си. Йохана носеше цветен памучен сутиен, който припряно разкопча. Гърдите ѝ едва започваха да растат, бяха още много малки, но се виждаше, че не след дълго ще придобият женствени очертания. Тя с удивление констатира, че аз отдавна бях преминала през този стадий. Облякохме се отново, върнахме се в леглото и известно време се взирахме в тавана.

— Просто си представи, че аз съм Тоби, а пък аз ще си представя, че ти си Симон, и ще се целунем — предложих.

— Ох, не знам. Не знам дали мога да си го представя.

— Напротив, можеш. Така поне ще сме се целували вече, а не някога, кой знае кога.

Вгледах се в червените ѝ тънки устни, подуших балсама с аромат на къпина и бавно се доближих до голямата ѝ уста. Държах очите си отворени, докато кожата и устните ни се сляха в едно. Зави ми се свят. Затворих очи и докоснах раменете на Йохана, ухаещи на подхранващ крем. Тялото ѝ беше напрегнато. Целунахме се със затворена уста, но после устните ѝ леко се разтвориха и аз вмъкнах вътре езика си. Не знаех как се целува правилно, но имах огромното желание да разбера. Езикът на Йохана беше дръпнат плахо зад бузата. Прокарах език по зъбите ѝ, докоснах небцето, опипах устните. Усетих как мускулите ѝ се отпускат, тялото до моето стана меко като гума. После езикът ѝ се задвижи като моя, с леко забавяне във времето.

Застанахме на колене и аз прокарах длани по спортните ѝ рамене и напипах едно грапаво място в горната част на ръката ѝ. Погалих косата ѝ и се закачих в малко възелче от косми. „Ох!“ изписка тя, а на

мен ми идеше да потъна в земята. Изведнъж се почувствах тромава и несръчна и осъзнах, че тялото ми не е толкова красиво и стройно като нейното. Гледах щръкналите ѝ бедрени кости, крехките стави на ръцете ѝ, тънките ѝ пръсти и божествено дългите ѝ крака, и се натъжавах все повече. А тя ме галеше по гърба и ме целуваше отново, затова престанах да мисля по въпроса. Опипах гърдите ѝ през тениската и усетих настойчиво желание да я докосна истински, гола. Страхувах се обаче да не се превърна в лесбийка. Познавах една лесбийка от групата за снабдяване с екологично мляко, в която участваха родителите ми. Изрусена коса, подстригана като „канадска ливада“ и стърчаща на всички страни, джинси тип „кюнец“ и развлечени мъжки фланелки. В никакъв случай не исках да стана такава. Ако докоснех гърдите на Йохана, сигурно щеше да бъде само въпрос на време да се превърна в подобие на млекарката лесбийка. Така се борех с връхлитащите ме мисли, че забравих да продължа. Йохана се изправи и ме погледна очаквателно.

— Извинявай — тихо казах аз, — нещо се замислих.

— И аз — рече тя.

— Да продължаваме.

— Не знам.

— Още мъничко. Моля ти се.

Бързо хванах главата на Йохана и отново плъзнах език в устата ѝ, не желяех да прахосвам нито секунда, друг шанс нямаше да имам. Пъхнах ръка под тениската ѝ, погалих я по корема и трескаво се придвижих опипом към гърдите ѝ, които не бяха зле, но след съкровено желание да ги хвана ми се сториха леко разочаровани. Въпреки това ѝ съблякох тениската. Тя стоеше на колене пред мен, гола до кръста, а аз не смеех да погледна гърдите ѝ, можех само да ги докосвам. Взех ръката ѝ и я насочих към моите гърди. Тя стисна — твърде силно. После пъхна език в ухото ми и кожата на гърба ми настръхна. Изкикотих се, чувството беше странно. Продължих да я галя, движенията ми ставаха все по-забързани. Бръкнах в джинсите ѝ и вдъхнах затворената кожа, лекия мирис на момиче. Не бях сигурна дали всичко това има смисъл, но явно то се харесваше на Йохана, тя дишаше все по-шумно и по-бързо. Така и не забелязахме, че майката на Йохана е влязла в стаята и с ужас ни наблюдава.

До следващата сутрин родителите ѝ ни сложиха да спим в две различни стаи.

Когато моите родители дойдоха да ме вземат, ние бяхме все още разделени. Долавях откъслеци от разгорещената им дискусия. Май родителите на Йохана хвърляха цялата вина върху мен и обясняваха поведението ми с „екологичното възпитание“ и с „щуротиите за свободата на личността“, по които залитали моите родители. Дочух нещо като „едно дете не може да се научи да разпознава ценностите, ако само го тъпчеш с пълнозърнест хляб“, и протестите на майка ми, която беше сигурна, че „за тая работа са нужни двама“ и че децата трябва да бъдат оставени на мира и „сами да опознаят нещата“. Докато фучахме към града покрай печалните мебелни халета, аз плачех на глас и ронех сълзи, големи като перли. Майка ми седна до мен на задната седалка и през цялото време ме държа за ръка.

Родителите ми отмениха клубната ваканция и дълго се тръшкаха заради загубените пари. Лятната ваканция прекарах вкъщи. В града беше горещо и безлюдно, всичко живо беше заминало нанякъде. Миришеше на катран, дори уличното движение беше рехаво и тихо. Не исках никаква общинска ваканционна карта, изобщо не исках каквото и да било. Нищо не можеше да се сравни с една клубна ваканция с Йохана. Макар междуременно да се срамувах заради това, което направихме. Ходех със сестра ми на откритата къпалня, тя зяпаше как момчетата играят футбол и се срещаше с многобройните си приятели, все от мъжки пол, докато аз страдах на слънцето, за да получа тен, и безрадостно се плациках във водата. Прибрах се вкъщи със силно изгаряне и прекарах остатъка от ваканцията в стаята си. Изпаднах в първата си юношеска депресия, а от Йохана — ни вест, ни кост. Дори не ми изпрати картичка от ваканцията, която трябваше да прекараме заедно. Представях си какво ли би било сега да съм в Южна Италия, да си купувам напитки с пластмасови жетони и да вземам уроци по сърф. Ужасно скучаех.

Крещях на родителите ми и не хапвах почти нищичко. След няколко седмици се успокоих.

Малко след началото на учебната година ме заговори Симон. Започнахме да се срещаме и станахме гаджета. Измина повече от година, преди да се целунем за първи път. След него имаше още много. За първи път правих секс с една отпускарска любов в Португалия. Никога не се влюбих в жена и се омъжих на двайсет и шест.

Днес живея в друг град, в къща с градина. Имаме черешови дръвчета, старо ябълково дърво и клематис, който се катери по външните стени на дома ни. Направих си зеленчукова леха и засадих храсти с цариградско грозде. Обичам мармалада от цариградско грозде. Градината е слънчева, всичко расте отлично. Мъжът ми казва, че имам „божествени ръце“ — можела съм да съживя дори мъртво растение.

Преди няколко месеца гостувах на родителите си в Мюнхен. Отидох на пазар в Швабинг — и я видях. Лицето ѝ почти не се беше променило и все още беше силно загоряла от слънцето. Но беше с кожени сандали, износен ленен панталон, раница и шарена кърпа на боядисаната в черно коса. Движеше се с блед, кльощав мъж, също облечен в ленени дрехи.

Винаги, когато си мислех за нея, през всичките години, откакто се видяхме за последен път, усещах аромат на перилни препарати, на лимон или плодов балсам за устни в малка кръгла кутийка, понякога долавях и миризмата на нежна кожа, затворена между краката. В мислите ми тя беше пораснала, но си оставаше винаги чиста и красива, загоряла от слънцето и облечена в жизнерадостни цветове. Заможна, току-що изпрана и изгладена. Тя беше като излъскана до блясък стъклена етажерка, като прясно окосена ливада, като млада фиданка, засадена между жилищните блокове.

Наблюдавах я как си пали цигара и се чеше по главата. Кожата на Йохана беше мазна, пък и косата. Изглежда, обикаляше света — подсети ме за носталгията, която често ме връхлиташе в последно време. Когато приближиха, наведох глава, но в последния момент

вдигнах очи и срещнах погледа ѝ. Кратка усмивка, после бавно се разминахме.

[1] Гръцка богиня на земеделието и на зараждащия се живот, пазителка на брака и на свещения съюз. — Б.пр. ↑

[2] Многогодишно декоративно пълзящо растение, известно още като ломонос и лозинка. — Б.пр. ↑

[3] Бохемски квартал в северната част на Мюнхен. — Б.пр. ↑

[4] Или клуб „Медитеране“, френска туристическа компания. — Б.пр. ↑

[5] Световноизвестен зимен курорт в австрийските Алпи. — Б.пр. ↑

[6] Популярни изпълнители и състави от 80-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

[7] Един от най-известните швейцарски алпийски курорти. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.